

FELICIA KINGSLEY

SINGLE
IN
TOSCANE

Zon, wijn, romantiek
en tweede kansen. *Andiamo!*

XANDER

ROMAN

Proloog

Elisa

Een universeel geldend denkbeeld is dat een vrijgezel met een omvangrijk vermogen op zoek zou moeten zijn naar een echtgenote.

We zijn niet in Hertfordshire en het is geen 1812: Belvedere in Chianti is een dorp met ruim drieduizend inwoners op de grens van de provincies Florence en Siena en het is de eenentwintigste eeuw. Dat wijst althans de kalender aan, maar als je naar de gesprekken luistert zou je het soms niet denken.

Zoals het gesprek dat nu gaande is in de bakkerij – stampvol huisvrouwen zoals elke ochtend – waar Elisa Benetti zonder het te willen bij betrokken raakt.

‘Wanneer komt hij?’ vraagt Fiorella aan Giliola.

‘Hoe oud is hij?’ voegt Viola toe.

‘Ik moet dit meteen aan mijn Sara vertellen!’ roept Angela, terwijl ze de winkel zo snel verlaat dat ze bijna mij en mijn moeder omverloopt.

‘O, neem me niet kwalijk, ik zag jullie niet.’

‘Goeiemorgen Pietro, mag ik zoals altijd twee broden, alsjeblieft?’ zegt mijn moeder tegen de bakker, die het gekwebbel geamuseerd gadeslaat. ‘Wie moet er komen? De nieuwe pastoor?’ Ze doet niet onder voor de anderen, als er een nieuwtje is wil ze het meteen weten.

Voor een dorp waar nooit wat gebeurt kan zoiets als dit dagenlang stof tot praten geven.

‘Nee joh, geen pastoor. Sinds Caterina’s kleindochter de vorige heeft ingepikt kijkt het bisdom wel beter uit dan dat ze een priester onder de vijftig sturen. De volgende die zijn intrek in de parochie neemt heeft eerder een verzorgster dan een huishoudster nodig!’

In Belvedere is geen vrijgezel veilig. Zelfs niet als hij een soutane

draagt. Hier is de keuze beperkt tot een handvol vrijgezellen onder de pensioenleeftijd, en niets is heilig. Moeders, oma's, tantes en dochters hebben een haarfijne radar ontwikkeld waarmee ze een potentiële echtgenoot binnen een straal van een paar kilometer opmerken. De mijne vormt daarop geen uitzondering.

Don Marzio, die net van het seminarie kwam, heeft het vier maanden uitgehouden: Greta, de kleindochter van Caterina heeft hem het hof gemaakt met pappardelle met everzwijn en is toen met hem getrouwd.

'Nou, wie is het? Is het een belangrijke man?' vraagt moeder nieuwsgierig. Wee mij en wee het moment dat ik zei dat ik de boodschappen wel even met de Vespa thuis zou brengen.

'Wat zeg je me nou?' roept Viola uit. 'Uitgerekend jullie weten het niet? Gianni, de notaris, is vertrokken om de achterneef van Ricasoli op te roepen, die het landgoed moet erven!'

Aha. Daarom dachten ze dat wij iets wisten: wij wonen en werken op het landgoed, Le Giuggiole. Graaf Umberto Ricasoli is een maand geleden overleden, aan een hartaanval die hem aan zijn vermoeiende renteniersleventje heeft onttrokken op de leeftijd van zesenvijftig jaar, en wij personeel wachten op aanwijzingen van de erven, die nog niet zijn komen opdagen.

'Ik weet van niets,' antwoordt mijn moeder gestoken. 'Is hij naar de Ricasoli in Poggio a Caiano gegaan?'

Graaf Umberto had geen kinderen, dus Gianni zal zijn naaste familie aan het opsporen zijn. Toscane barst van de Ricasoli-Guicciardi's, dus aan potentiële erfgenamen geen gebrek.

'Mijn schoonzus woont in Poggio en zij heeft mij niets verteld. Misschien is hij naar die in Pontassieve gegaan,' oppert Giliola.

'Ook in Pisa stikt het van de Ricasoli's,' zegt Fiorella.

'Beter een dode in huis dan een Pisaan voor de deur!' roept Duccio, de apotheker, die zijn fiets op de stoep laat vallen en de bakkerij binnenstapt, waar de dames al zitten te roddelen. 'Goeiemorgen, *comari*. Over wie gaat het? Wie is die ongelukkige uit Pisa?'

‘De achterneef van Ricasoli, die Le Giuggiolo moet erven, alleen weet niemand welke het is,’ verklaart Pietro.

‘Ach, wat, Pisa!’ roept Duccio. ‘Ik weet het, Fernanda heeft het me verteld, de buurvrouw van Gianni, toen ze zelf kwam halen voor een likdoorn.’

Je kon erop wachten dat Duccio het wist, omdat iedereen alles vertelt in de apotheek. Echt, alles.

‘Wie is het? Wie is het?’ vragen de gretige moeders in koor.

Duccio, die geniet van de aandacht, steekt zijn borst op in zijn witte jas. ‘Het is de achterneef van de oude Lanfranco Ricasoli, die ene die in Londen woont.’ Lanfranco was Umberto’s vader, die het landgoed vóór hem in bezit had. ‘Het is dus de zoon van zijn nicht Elena!’

De mededeling van Duccio verrast me zo dat ik achteruitdeins. ‘Bedoel je Carletto?’ Eigenlijk heet hij Charles. Zijn moeder, Elena Ricasoli, was getrouwd met een handelaar in Engelse stoffen, Richard Bingley, en Charles en zijn tweelingzus kwamen de zomers doorbrengen op het landgoed van hun oudoom.

‘Zeker!’ bevestigt Duccio. ‘Gianni is gisteravond vanaf Florence vertrokken met het vliegtuig.’

Ik wil mijn hand uitsteken om de broodzakken aan te pakken maar word besprongen door de comari van Chianti.

‘Ken jij hem dan? Is hij knap?’ vraagt Giliola aan me.

‘Is hij rijk?’ wil Fiorella van me weten.

‘Is hij charmant?’ Angela, die net was weggegaan is weer in de deuropening verschenen, hongerig naar details. Ik zei al dat de vrouwen in Belvedere hun radar aanzetten als het om mannen gaat.

‘We hebben al jaren geen contact meer, eigenlijk,’ antwoord ik, in een poging te ontsnappen uit het wespennest waarin ik me heb gewaagd.

‘Laten we hopen dat hij van de dames is, anders staan jullie straks nog steeds met lege handen,’ grappen Pietro en Duccio.

‘Als hij homosensueel is mag hij in Londen blijven,’ verkondigt Viola. ‘We hebben hier geen tijd te verliezen.’

Van wat ik me herinner is Carletto zeker geen homosensueel. Tenminste, vijftien jaar geleden niet.

‘Mariana,’ zegt Giliola en ze trekt mijn moeder aan haar mouw. ‘Wil je mij een plezier doen? Als hij aankomt, waarschuw je ons dan?’

‘Jullie waarschuwen?’ Ze doet of ze het niet begrijpt, maar ze weet precies wat ze willen. ‘Waarom?’

‘Dan kunnen we met een smoes naar Le Giuggiole komen en hem ontmoeten!’

‘Goed idee,’ vindt Fiorella. ‘Dan bakt mijn Paola haar cantucci!’ Paola’s beruchte cantucci, beter bekend als gewapend beton.

‘Ik laat chocoladesoesjes voor hem maken!’ eechoot Angela.

Kijk, nu kiezen ze dus voor de aanpak ‘we pakken hem bij de keel’. Maar dan meer in de zin dat hij wurging riskeert als hij hun dochters niet mee uit vraagt.

‘Och, wat een ideeën. Wij moeten werken, we hebben helemaal geen tijd voor dit soort gekkigheid...’ verweert ze zich. Als ik haar goed ken, heeft ze absoluut geen zin om zulk soort waardevolle informatie met hen te delen.

‘Kom, Elisa, zeg tegen je moeder dat ze ons dat plezier moet doen. Mariana, wees niet zelfzuchtig!’ dringt Viola aan.

‘Ik zal haar wel overhalen,’ jok ik, omdat ik weet dat ik zonder een ja nooit wegkom.

‘Goed zo.’

Als we naar de deur lopen pakt mijn moeder me bij mijn arm en fluistert in mijn oor: ‘Als je het maar uit je hoofd laat om ook maar een woord tegen ze te zeggen, hoor. We moeten meteen naar huis om schoon te maken, ook onder de meubels, en de gastvertrekken klaar-maken, twee taarten bakken, of nee: drie, en Giada waarschuwen, dat ze haar haar doet. En haar mooie jurk, die ene waar haar ogen zo mooi bij uitkomen, die moeten we strijken! En jij ook, Elisa, doe eens moeite, maak jezelf mooi, voor de verandering...’

‘Mama, alsjeblijft, begin jij nu niet ook...’ verzucht ik.

Als we al met een voet buiten de winkel staan komt Fiorella op me

af met een opgerold briefje van tien, heel stiekem. ‘Doe me een lol en vertel het als eerste aan mij,’ zegt ze, en ze loopt weg met een samenzweerderige knipoog.

Ik kan er niet meer tegen. Dit soort huwelijksgezever is niets voor mij. Ik spring op mijn blauwe Vespa Rally zonder mijn helm vast te gespen en rijd vol gas weg. Een ploffende rookwolk uit de uitlaat verspreidt de stank van verbrande olie in de lucht, wat een ‘Heilige Maagd Maria!’ ontlokt aan de ouwetjes die voor de bar van Mario zitten en mijn moeder roept vanaf de drempel: ‘Sufferd, je vergeet het brood!’ Maar ik neem niet de moeite om terug te rijden.

1

Michael

‘Ik mag hopen dat het belangrijk is, want je hebt me vanuit kantoor hierheen laten komen alsof het om een nationale noodsituatie ging,’ zeg ik tegen Charles, mijn beste vriend, als ik hem in de sportschool bij de loopbanden ontmoet.

‘Het is zaterdag, man, kun je even chill doen?’

‘O, is het zaterdag?’ vraag ik verbaasd.

‘Jij bent zo verslaafd aan je werk dat je niet eens weet welke dag het is.’

Ik dacht inderdaad dat het vrijdag was. Dus daarom was Penny, mijn assistente, zo geïrriteerd toen ik haar vanmorgen om zeven uur met een hoos aan dringende berichten uit bed trommelde.

‘Ik had een nieuwe cliënt en die kon alleen vanmorgen.’ Dat is een halve waarheid. Ik heb Ernest Havisham maandenlang het hof gemaakt en gisteren heeft hij Saxton & D’Arcy officieel het beheer van zijn rijke beleggingsportefeuille toegekend. Vanmorgen was ik wat vooruit gaan werken, al zou Saxton, mijn partner en ook tweede vader, me uitdrukkelijk verbieden om na negen uur ’s avonds nog op kantoor te zijn. En in het weekend. En op feestdagen...

‘Je werkverslaving interesseert me vandaag even niet. Ik heb nieuws.’

‘O ja?’ Zijn enthousiaste toon verrast me. Charles is een gewoontedier, hij houdt er niet van als zijn programma in de war wordt gestuurd en daarom heeft hij de pest aan nieuwigheid. Hij heeft geen schokkend nieuws meer meegemaakt sinds in de derde klas zijn neusamandelen zijn verwijderd.

‘Herinner jij je mijn oudoom Lanfranco nog, die met de villa in Toscane?’

‘Ja, natuurlijk.’ De ouders van Charles waren de wettelijke voogden

van mij en mijn broer geworden toen onze ouders negenentwintig jaar geleden stierven, George en ik hebben bij de Bingleys gewoond tot we meerderjarig werden. Charles' moeder kwam uit Florence, thuis spraken we gewoonlijk Italiaans, we gingen naar een tweetaalige kostschool en brachten alle zomers door in de villa van de oude oom in Italië.

'Zijn zoon is zonder erfgenamen overleden,' legt hij uit, 'het landgoed komt dus toe aan mij en mijn zus.'

'Serieus?!'

'Gisteren is de notaris van Belvedere langsgelkomen om me alle documenten voor de erfenis te geven.'

'Ga je die aanvaarden?'

Charles haalt zijn schouders op. Dit is nog iets wat hij haat en met tegenzin doet, beslissingen nemen. 'Ik weet het niet,' is het voorspelbare antwoord.

Ik durf te zweren dat hij me nu zal vragen: 'Wat zou jij in mijn plaats doen?' Drie... twee... één...

'Wat zou jij doen als je mij was?'

Ik ben echt geen helderziende, ik ken hem nu eenmaal als mijn broekzak. 'Ik had er geld op durven zetten dat je de bal bij mij zou leggen, Bingley-Boggley!'

'Noem me niet zo, we zitten niet meer op school.'

Bingley-Boggley, de twijfelende Bingley, was de bijnaam die de gymlerares hem had gegeven omdat hij elke keer als er gesprongen, gerend, geklommen of gedoken moest worden, de laatste in de rij was.

'Hoe moet ik dat weten?! Je zult toch al bezig zijn met de afweging, lijkt me?' werp ik tegen.

Zo in het nauw gedreven slaakt mijn vriend een diepe zucht. 'Het zou een mooi bezit zijn en ik heb daar veel gelukkige herinneringen, het probleem is dat ik niet zou weten wat ik ermee moet. Nu mijn vader met pensioen is vertegenwoordig ik het bedrijf. Vandaag ben ik hier, morgen zit ik in New York of in Los Angeles... Ik zou me blauw betalen aan belasting zonder de tijd te hebben er daadwerkelijk

naartoe te gaan.’ Charles stopt de loopband en legt zijn rechterhand op zijn zij. ‘Mijn milt doet pijn. Zullen we naar de banken gaan?’

Het feit dat ik hem geen mening heb gegeven is mogelijk een van de oorzaken van de pijn in zijn zij. We gaan op de banken liggen om de halters in een gecoördineerd ritme te liften.

‘Ik heb de notaris gezegd dat ik erover zou nadenken. Als ik weiger, moet ik hem een officiële verklaring van verwerping sturen,’ zegt hij tussen twee series door.

‘Aan wie zou het eigendom dan toekomen?’ vraag ik.

‘Aan achterneven in de zeventiende graad uit Pontassieve, die er volgens mij meer interesse in hebben dan ik.’

‘Meer dan ik, in ieder geval,’ mengt een derde, vrouwelijke stem zich in het gesprek.

Ik kijk op en zie vanuit mijn liggende positie Caroline, de tweelingzus van Charles, boven ons uittorenen.

‘Hoi, Carol,’ begroet haar broer haar tussen zijn gehijg en gepuf door. ‘Ik vroeg Michaels mening over het landgoed in Toscane.’

‘Goed zo,’ antwoordt ze. Ze maakt haar knot los, waardoor haar lange koperkleurige haar over haar schouders valt. ‘Michael, overtuig hem ervan het te laten gaan.’

‘Laat het gaan, Charles,’ herhaal ik als een papegaai.

‘Ik kan me niets saaiers voorstellen dan het platteland,’ vervolgt ze. ‘Als het nou een penthouse in Nice was, met uitzicht op de Promenade des Anglais! Daar is een casino, een bruisend sociaal leven en met het mediterrane klimaat zouden we er het hele jaar door van kunnen genieten. Vind je ook niet, Michael?’

‘Geef mij Spanje maar,’ antwoord ik tussen twee liften door.

‘Natuurlijk!’ roept ze uit. ‘Te veel Fransen in Frankrijk en bovendien doen ze overal boter op. Spanje is de nieuwe Côte d’Azur: Benalmádena, Marbella, Estepona. Perfect om dagen aan zee door te brengen.’

‘Ik zou liever het binnenland zien,’ antwoord ik terwijl ik overeind kom en het zweet van mijn voorhoofd veeg.

‘O, eh, ja... het binnenland,’ knikt ze. ‘Wauw, Michael, die halter is loodzwaar, je moet wel oersterk zijn om die te liften!’

‘Veertig kilo maar, Charles drukt hetzelfde,’ merk ik op.

‘Ja, maar hij traint niet zoals jij.’

‘We hebben precies hetzelfde trainingsschema,’ antwoord ik.

‘Hartelijk dank voor je waardering, Carol,’ antwoordt Charles. ‘Jij lijkt ook erg vermoeid van je training... Ah, nee! Aan je badjas te zien stap je net uit de spa.’

‘Ik heb eerst aquajogging gedaan.’

‘Toe maar, dat is inderdaad heel vermoeiend.’

Charles en Caroline hebben een haat-liefdeverhouding. Meer haat dan liefde.

‘Hé, Charles! Hoi, Michael,’ begroet een van de instructrices ons als ze bij ons komt staan.

‘Hallo, Zoe.’ De scherpe toon van Caroline verraadt dat ze het niet op prijs stelt genegeerd te worden.

‘O, Carrie, ik zag je niet,’ antwoordt Zoe, met gelijke munt terugbetalend. ‘Aanstaande vrijdag organiseren we een yogales onder de sterrenhemel, met aansluitend een ontspannende massage met warme olie, veganistische hapjes en een kruidentheeproeverij,’ zegt ze en ze geeft Charles en mij een kaartje. ‘Zijn jullie van de partij?’

‘En ik dan?’ vraagt Caroline.

‘De uitnodigingen zijn op,’ antwoordt Zoe met een venijnige glimlach. ‘Het terras heeft een beperkte capaciteit.’

‘Hoe toevallig!’

‘Heel interessant,’ antwoordt Charles.

‘Interessant,’ herhaal ik hem. Ik wil niet onbeleefd zijn, maar dat soort avondjes is niets voor mij. ‘Maar ik heb al iets anders.’

‘Wat jammer.’ Zoe lijkt teleurgesteld. ‘Kun je dat niet verzetten?’

Iets wat niet bestaat is niet te verzetten. ‘Werkdiner.’

Zoe licht op en ik begrijp dat ik mezelf in de voet heb geschoten. ‘Op vrijdagavond?! Wat een stress! Weet je wat jij nodig hebt om te ontspannen? Hot yoga.’ Ze buigt zich naar mij toe om iets op de

uitnodiging te schrijven die ze me heeft gegeven, haar borsten in haar strakke topje zijn zichtbaar. ‘Ik geef ook privélessen, dit is mijn directe nummer. Bel me, wanneer je maar wilt.’ Ze zegt ons allemaal gedag en voor ze vertrekt, geeft ze me een knipoog.

‘Wat een brutaal wijf,’ zegt Caroline. ‘Ik kan dat soort types niet uitstaan.’

‘Wat voor types?’ vraagt Charles. Soms vraag ik me af of hij echt zo naïef is of dat hij het erom doet.

‘Vulgair,’ antwoordt zijn zus. ‘Jemig, Michael! Ze wierp zich zowat op je. En kijk hoe ze zich kleedt! Ik durf te wedden dat ze niet eens een slipje onder dat idioot korte broekje draagt.’

‘Wil je dat ik dat even controleer?’ Ik moet de grap wel maken.

‘Michael!’ Caroline kijkt me geschokt aan. ‘Ze is toch zeker je type niet?!’

Charles grinnikt. ‘Michael barst van de types.’

‘Weet je? Jullie vervelen me, fijne avond,’ mompelt ze en ze maakt aanstalten om te vertrekken.

‘Hier,’ zeg ik en ik geef haar Zoe’s uitnodiging. ‘Aangezien je er zo op gebrand was, neem de mijne maar.’

Ze pakt hem bruusk van me aan, waarna ze hem even verderop versnippert en in de prullenbak gooit.

‘Is je zus nog steeds in therapie voor woedebeheersing?’ vraag ik aan Charles.

‘Ze is er nooit mee begonnen.’

‘O, vandaar dat ik geen verbetering zie.’

We verplaatsen ons en gaan verder met onze oefeningen voor schouders en rug.

‘Zoe is trouwens een leuke meid, je zou haar mee uit eten kunnen nemen, Michael.’

Christus! ‘Charles, je bent echt een hopeloze romanticus. Zoe is niet uit op een etentje.’

‘Misschien zou ze een voorgerecht en een glas wijn best lekker vinden, vóóraf,’ benadrukt hij. ‘O, sorry, dat is ook zo, jij bent niet van de

hofmakerij, voorspel of wat ook maar op een afspraakje lijkt aan het begin van een relatie.'

'Een relatie staat niet op mijn prioriteitenlijst.'

'O, en daarom ben je met twee verschillende vrouwen tegelijk bezig?' jent hij me. 'Sheila en... Denise?'

'Danielle,' corrigeer ik hem. 'Oog voor alle vrouwen, hart voor geen.' Dat is mijn motto en tot nu toe werkt het prima: Sheila is masseuse in een spa in Maida Vale, lief en dienstbaar, met absurde werktijden die een sociaal leven onmogelijk maken. Ik ga naar haar toe als ik me wil laten verwennen. Danielle, copiloot bij British Airways, ontmoet ik op haar twee vrije dagen in de week, wat neerkomt op achtenveertig uur zo goed als ononderbroken seks. Met geen van beiden heb ik ooit een voet buiten hun appartementen gezet. Bij mij thuis zet juist helemaal niemand een voet over de drempel. En dat geldt voor mijn hele privéleven.

'Ik begin me anders klaar te voelen voor het beroemde "tot de dood ons scheidt".'

Bijna laat ik de halterstang uit mijn handen glippen. 'Sorry?'

'Je hebt me goed verstaan, trouwen, kinderen krijgen...'

'Een labrador, een aanvullend pensioenplan en een Volvo,' plaag ik hem. 'Kom op zeg!'

'Op een dag word jij ook wakker met dit gevoel en dan ben ik degene die jou uitlacht, Michael.'

'Ik ben allergisch voor relaties met iemand die me geen partij biedt. Ik wil niet mijn hele leven doorbrengen met een vrouw die me van vroeg tot laat vleit om me blij te maken en die mij tot het middelpunt van haar wereld maakt. Als het voor altijd moet zijn, wil ik dat het met iemand is die niet bang is om een discussie aan te gaan. Iemand die in plaats van me bij voorbaat gelijk te geven, bereid is tot ruzie om haar standpunt te verdedigen, iemand die ervoor zorgt dat ik elke ochtend wakker wil worden om te horen wat ze te zeggen heeft.'

'Met zo iemand zou jij het nog geen week volhouden.' Charles kijkt me sceptisch aan. 'Trots als je bent, zou je nooit de eerste stap zetten

om het na een ruzie bij te leggen, jullie zouden al uit elkaar gaan nog voor jullie goed en wel samen zijn.’

‘Altijd nog beter dan de nesteldrang die jij nu opeens hebt. Uit de serie: “Al mijn leeftijdsgenoten trouwen en krijgen kinderen, en ik zit hier nog steeds de korstjes van mijn boterham te snijden.”’

‘Sebastian, Duke en Ashford lijken me behoorlijk gelukkig met hun huwelijksleven. Zelfs Harring gaat trouwen! Hoe dan ook, ik heb het gevoel dat ik er klaar voor ben.’

‘Als jij het zegt,’ kap ik het onderwerp af.

‘Wat denk jij dat er geworden is van alle kinderen met wie we de zomers in Toscane doorbrachten?’ vraagt hij, ogenschijnlijk uit het niets.

‘Hoezo?’

‘Gewoon, ze zijn ongeveer even oud als wij, ik zou graag willen weten wat er van ze geworden is. Giada bijvoorbeeld.’

Dus daar wilde hij naartoe. Slim gespeeld, Charles. ‘Als je zo ver bent dat je gaat fantaseren over je jeugd liefde, dan ben je echt wanhopig.’

‘Ik fantaseer niet, ik dacht terug aan de zomers in Chianti en ook aan haar, dat is alles.’ Op het landgoed had je behalve wij vieren ook de kinderen van de werknemers van de graaf en we waren een legertje kleine vandalen.

‘Ik geloof er geen barst van.’

‘Je kunt cynisch doen, maar je moet toegeven dat we daar altijd ontzettend veel plezier hebben gehad. Herinner je je Elisa nog, haar jongere zusje?’

Klik.

Charles roept een herinnering bij me op. ‘Elisa!’ roep ik met meer nadruk dan nodig.

Zij en ik waren samenzweerders bij elk snoed plan, als Knabbel en Babbel. ’s Nachts gingen we naar de boerderij van de buurman om watermeloenen te stelen, we renden door de sproeiers van de moestuin om te douchen, we speelden dierendoktertje met de kippen en de konijnen van het landgoed, openden kraampjes om

glibberige moddertaarten te verkopen en speelden verstoppertje in de hooischuur. We waren perfect op elkaar afgestemd, als de een iets bedacht, zei de ander het en andersom...

‘Michael? Michael!’ roept Charles me.

‘Wat is er?’

‘Ben je in trance of zo? Je zit al vijf minuten doodstil.’

‘Wie, ik?’

‘Zie je hier nog andere Michaels?’

‘Ah, eh, nee...’ Verdomme, ik was inderdaad in gedachten verzonken. ‘Ik was aan het rusten. Hoezo?’

‘Wat vind jij nou dat ik moet doen? Aanvaarden of verwerpen?’

Aanvaarden of verwerpen? Ineens is een beslissing die vijf minuten geleden nog glashelder leek, in nevelen gehuld. ‘Ik... ik weet het niet.’

2

Elisa

Alle avonden in Le Giuggiole zijn hetzelfde. Mijn moeder ruimt de keuken op, en poetst zelfs alle koperen pannen die aan de balken van het plafond hangen, en Donatella, de gouvernante, nipt van haar jasmijnthee met een scheutje rum. Ze heeft last van haar keel, tenminste... dat zegt ze. 'Ik heb gevoelige stembanden. Ik was ooit mezzosopraan. Heb ik al eens verteld dat ik bij de Opera van Parijs heb gezongen?' Ja, minstens twintig keer. Naast haar zit mijn oudere zus Giada; ze is de schoonheidsspecialiste-kapster-manicure-pedicure van Belvedere, en op dit moment bezig met de nagels van Donatella.

Linda, het kleintje in huis, maakt aan de kop van de lange eikenhouten tafel haar zomerhuiswerk. Huiswerk dat ze zichzelf heeft opgelegd, want anders dan haar leeftijdgenoten die alles tot de laatste dagen uitstellen had zij halverwege augustus al af wat de leraren hadden opgegeven.

We kijken haar verbijsterd aan terwijl ze *rosa-rosae-rosae* aanpakt, uit het Latijnse leerboek dat ze in haar eentje bestudeert, om volgend jaar alvast een voorsprong te hebben als ze naar het lyceum gaat. De enige dertienjarige die pruilt als de school in juni voorbij is.

Ik doe de boekhouding van de wijngaard. Donatella en mijn moeder houden zich bezig met interne zaken, ik beheer alles wat zich buiten afspeelt, en met de naderende wijnoogst zit ik met mijn hoofd hier: de groei en rijping van de druiven, suikergehalte, ik bekijk het weerbericht van de komende weken, ga de vochtigheidsgraad na, ik bestudeer de uitslag van het bodemonderzoek op minerale waarden, de vooruitzichten van dag- en nachttemperaturen, tijden om te plukken.

Nu de dagen steeds drukker worden, ben ik 's avonds moe en vallen

mijn ogen dicht voor de laptop die ik op mijn schoot heb. Deze leunstoel zit zo lekker...

‘Heb je zware oogleden, lieverd?’ haalt Donatella me erbij op haar geaffecteerde toontje. Ze gebruikt bij mij altijd bijnamen als ‘lieverd’, ‘schat’ of ‘schoonheid’, want dat gaat sneller, zegt ze.

‘Wat? Nee, inderdaad,’ zeg ik, mezelf wakker schuddend uit mijn gedachten.

‘Je zat naar je laptop te kijken in stand-by,’ maakt Linda me attent. Voor haar kun je niets verborgen houden, al heeft ze niet opgekeken van haar boek.

‘Ik ben gewoon wat rozig van de zon...’ zeg ik haspelend, terwijl ik aan een naainagel pulk. Ik heb er een hekel aan als mensen zien dat ik moe ben: dat is altijd een haakje waar mijn moeder zich aan vastklampt om me te zeggen hoe belastend mijn werk is, dat ik me zou moeten bezighouden met iets wat minder vermoeiend is, dat het geen werk is voor een vrouw...

‘Zal ik je nagels doen?’ vraagt mijn zus.

‘Dat is niet nodig, dank je wel,’ antwoord ik.

‘Dat is niet nodig?!’ Dat ziet zij heel anders. ‘Moet je je nagels zien! Bijt je nog?’ vraagt ze streng.

‘Niet meer,’ lieg ik. Ik doe echt mijn best, maar oude gewoontes laten zich moeilijk beteugelen.

‘Zullen we een mooie gellak doen? Welke wil je?’ vraagt ze, en ze wuift twee flesjes onder mijn neus. ‘Je mag kiezen tussen London By Night-blauw en Tamigi-petrol.’ Giada heeft een lichte obsessie met Londen. Op haar negentiende is ze in plaats van met de trein naar Rosignano waar ze had moeten werken in een pension, stiekem naar Londen gereisd, waar ze een cursus heeft gedaan voor schoonheids-specialiste, waarvoor ze heeft betaald met het geld dat ze zo zuur had verdiend als dagloner, bij de druivenpluk, hier op Le Giuggiole.

‘Geen van beide, Giada. En wat heeft het voor zin? Ik werk in de wijngaard, ik loop geen modeshows.’ Zo. Die redenatie staat als een huis.

‘Nagellak hoeft geen zin te hebben,’ zegt ze terwijl ze achter me gaat staan om mijn nek en schouders te masseren. ‘Het is een manier om tijd voor jezelf te nemen en te ontspannen.’

‘Zou je ondertussen mijn linkerhand kunnen afmaken, schat?’ roept Donatella haar terug.

‘Die is af,’ weerlegt Giada.

‘Maar hij is anders dan de rechter.’

‘Niet-symmetrische nagels zijn de nieuwste trend in Soho.’

Donatella is met afschuw vervuld. ‘Ja, bij de geestelijke gezondheidszorg in Soho, zul je bedoelen.’

Giada slaat puffend haar ogen ten hemel. ‘Jullie doen nooit wat ik zeg. Jij,’ zegt ze terwijl ze naar me wijst, ‘verwaarloost jezelf. En jij,’ nu richt ze zich op Donatella, ‘jij bent ook nooit tevreden. Ik regel het wel weer voor jullie. Ik open een profiel op MatchMe,’ roept ze uit, zwaaiend met haar telefoon. ‘Laat me alleen even een plek vinden in dit fort waar hij bereik heeft,’ moppert ze terwijl ze door de keuken dwaalt met haar telefoon in de lucht.

Giada is geobsedeerd door MatchMe, een datingapp: elk weekend reist ze van Lunigiana tot Maremma om haar matches te ontmoeten. Ze is op jacht, niet naar zomaar een ring, maar naar de ware grote liefde.

Het probleem is dat zij op zoek is naar liefde, maar het enige wat ze vindt is uitschot. Misschien omdat ze als enige vereiste heeft dat de mannen niet uit Belvedere komen.

‘Kijk! Hier achter de ijskast heeft hij één streepje. Hé, ik heb drie matches!’ zegt ze glunderend, als ze haar berichten bekijkt. ‘Lorenzo uit Cecina... Jacopo uit Pisa...’

‘Alsjeblieft zeg!’ roept mama uit.

‘Hm, deze lijkt me wel leuk: Simone uit Viareggio. Jammer dat zijn profielfoto een beetje onscherp is. Ik vraag hem in de chat even om een betere. Ik ga natuurlijk niet blind naar Viareggio.’

‘Net als toen met die uit San Macario,’ breng ik haar in herinnering. De man in kwestie had een plaatje van een fotomodel van Google

geplukt en sindsdien laat Giada zich niet meer in de luren leggen.

‘Gherardo de lul,’ mompelt ze. ‘Hé! Hij heeft al geantwoord!’

‘Kijken!’ zegt Donatella, die er nogal uitgesproken meningen op nahoudt over het mannelijk smaldeel: niemand is ooit goed genoeg.

Giada kucht met geveinsde gêne. ‘Dit is niet echt een foto van een gezicht.’

‘Kijken!’ roepen we in koor, Donatella, mama en ik. We verdringen ons rondom Giada, in shock, vol ongeloof.

‘Wat is dat? Een elektriciteitsmast?’

‘Dat breng je wel in met een verdoving, toch?’ draag ik bij.

‘Dat is geen man,’ zegt mama. ‘Dat is een paard.’

‘Wat?’ vraagt Linda, die opkijkt van haar boek.

‘Niks,’ antwoorden we met zijn vieren in koor.

‘Laat eens kijken?’ dringt ze aan.

‘Eh, jee, wat is het al laat,’ roep ik uit. ‘Linda, bedtijd.’

‘Het is pas negen uur,’ protesteert ze.

‘Ja, maar ergens ter wereld is het al laat,’ houd ik vol.

Ze legt zich er niet bij neer. ‘Ik heb vakantie.’

‘Ja, en als de school over drie weken weer begint, ben je er al aan gewend,’ zeg ik terwijl ik naast haar kom staan en een kus op haar hoofd druk. ‘Ik kom je over een paar minuten welterusten zeggen, goed, Beertje?’

‘Wat een onzin, mama,’ pruttelt ze. ‘Je moet me geen Beertje noemen! Dat is een bijnaam voor een kind!’

Tja, die mama ben ik. Beertje is mijn koosnaam voor haar, vanwege het tot op de draad versleten stoffen beertje dat ze van kleins af aan heeft en nooit loslaat.

Linda moppert wat, pakt haar boeken bij elkaar, en gaat de kamer uit op weg naar de dependance. Ik weet al dat het gesprek pikant gaat worden, en ook al is ze dertien, het liefst wil ik haar onschuld nog even bewaren.

‘Toe, Elisa, je had haar ook kunnen laten zitten,’ berispt Giada me. ‘Vroeg of laat gaat ze er toch een zien.’

‘Hopelijk nooit zo’n grote, daar herstel je nooit meer van. En sowieso niet voor haar achttiende.’

‘Of wil jij misschien wettelijk verplichte kuisheid tot op hoge leeftijd?’ vraagt mijn moeder terwijl ze opspringt.

‘Natuurlijk, mama!’ antwoord ik. ‘Kijk mij! Als die er was geweest, dan had ik Linda niet gekregen op zeventienjarige leeftijd.’

Donatella haalt haar schouders op. ‘Ze is zo verlegen dat ze zou wegvluchten als ze er eentje zou zien.’

‘Dat hoop ik,’ roep ik. ‘Maar even... wat heb je geantwoord op die hengst uit het westen?’ vraag ik Giada, om van onderwerp te veranderen.

‘Waar en wanneer we elkaar zien,’ zegt ze, terwijl ze iets op haar telefoon intypt.

‘Maar hij heeft je geen foto gestuurd van zijn gezicht!’ sputtert Donatella tegen.

‘Dit keer heb ik besloten om hem te vertrouwen.’

‘Vertrouwen? Heet het zo, tegenwoordig?’ zeg ik plagend.

‘Maar iemand die dichterbij woont dan Viareggio zou beter zijn, toch? Jij vindt ze altijd aan de andere kant van de wereld, die mannen,’ zegt mama.

‘Waar zou ik ze dan moeten zoeken? Hier?’ Er klinkt afschuw door in Giada’s toon. ‘De partijen waar het meest om wordt gestreden zijn de zoon van de familie Colli, van de begrafenisondernemer, en die van Ceccarelli, de riooldienst.’

‘Zelfs in de diepste crisis gaan de mensen gewoon door met sterven en poepen,’ helpt mama haar herinneren.

‘Belvedere is geen plek voor singles,’ beaam ik.

‘Precies. En trouwens, ik blijf hier ook niet eeuwig. Zodra ik genoeg geld heb verhuis ik naar Londen: als ik de liefde van mijn leven moet vinden heb ik in een stad met negen miljoen inwoners meer kans om hem te ontmoeten. Iemand van hier die goed bij zijn hoofd is, vertrekt zodra de mogelijkheid zich voordoet.’

‘Ahum, ahum,’ verweer ik me.

‘Ze bedoelt iedereen die niet in de puberteit vader of moeder is geworden, schat,’ is de ietwat schurende opmerking van Donatella.

‘In elk geval zie ik niet in waarom ik me in een klooster zou moeten opsluiten terwijl ik wacht op mijn vluchtroute.’

‘Laat die foto nog eens zien,’ beveelt Donatella.

We buigen ons opnieuw over de telefoon van Giada om dat buitensigige werk van moeder natuur nog eens te bekijken.

‘Verdraaid nog aan toe!’ roept mijn moeder uit. ‘Wat denk je, heeft hij als hij dat ding in werking zet nog genoeg bloed over voor zijn hersenen of valt-ie flauw?’

‘Kan hij onderbroeken vinden die groot genoeg zijn?’

‘Misschien laat hij ze op maat maken...’

Klop, klop.

We schrikken van geklop op de keukendeur. ‘Wie is dat op dit uur?’ moppert mama, die gaat opendoen.

‘En?’ vraagt Giliola, arm in arm met haar dochter Regina. Ze komen binnen zonder ook maar gedag te zeggen.

‘Mijn god,’ mompelt Donatella met snobistische blik. ‘Als ik dat had geweten, dan had ik een scheut extra in mijn thee gedaan.’

‘Nou, dus?’ herhaalt ma bruusk. Tussen haar en Giliola botert het niet; hun rivaliteit in de keuken is legendarisch.

‘Is hij aangekomen?’

‘Wie?’

‘Hoezo, wie?’ dringt Giliola aan met haar nasale stem. ‘De achterneef van de oude Ricasoli!’

‘Hier hebben we niemand gezien,’ kapt mama het af met een gebaar dat ze kunnen gaan.

‘Hè, wat jammer!’ roept Giliola uit, waarmee ze de uitnodiging om niet meer te storen negeert. Ze maakt een inspectierondje door de keuken, terwijl Regina teleurgesteld naar de crostata kijkt die ze in haar hand heeft.

‘Heb je abrikozenjam gemaakt?’ oppert Giliola ondervragend. Ze wijst naar de dampende potjes die netjes naast elkaar op de plank staan.

Mama haalt geïrriteerd adem. ‘Wat denk je zelf?’

‘Och, maar je hebt veel te lang gewacht!’ klinkt direct Giliola’s kritiek. ‘Ze waren vorige week rijp.’

‘Wij hebben hem zaterdag gemaakt en ik heb hem in de taart gedaan,’ voegt Regina toe op dat toontje van de beste van de klas.

‘Heb je er dit keer aan gedacht om suiker te gebruiken in plaats van zout?’ vraagt Donatella met een sneer. Vorig jaar had ze bij de loterij van de beschermheilige het halve dorp aan het overgeven gekregen.

‘Waar hadden jullie het over?’ vraagt Giliola. Ze hapt niet.

‘Paarden,’ zeggen we snel.

Giliola haalt haar schouders op. Dat interesseert haar niet. Als ze eens wist... ‘Laten we hopen dat Charles op tijd komt voor de braderie van de schiacciata. We moeten tegen het comité van de vvv zeggen dat ze hem tot ere-jurylid benoemen.’

De braderie van de schiacciata is een wedstrijd waarbij alles is toegestaan: sabotage bij het rijzen, diefstal van ingrediënten, ovens die worden geopend... Tot vijf jaar geleden werden de schiacciata’s thuis klaargemaakt en werden ze naar de jury gebracht om te proeven, maar Giliola heeft mijn moeder ervan beschuldigd dat ze schiacciata had ingeleverd die ze bij de bakker had gehaald, naar haar zeggen te perfect om thuis gemaakt te zijn, en sindsdien vindt het volledige proces op het pleintje van Belvedere plaats. Tot grote schande van Giliola won mijn moeder ook het jaar daarop, waarmee ze bewees dat haar schiacciata inderdaad de beste was.

‘O, maar daar komt hij speciaal voor,’ merkt Giada sarcastisch op. ‘Ik wil wedden dat hij niet kan wachten.’

‘Mannen houden van vrouwen die kunnen koken,’ antwoordt Giliola. ‘Maar wat weet jij daar nu van, jij bakt helemaal nergens wat van in de keuken! En met die nagels! Aardappels schillen is voor jou al te veel gevraagd.’

‘Dat is dan mooi, want aardappels schillen interesseert me geen lor,’ zegt ze, en ik geef haar een mentaal applausje.

Klop, klop.

Weer iemand aan de deur. Giliola en haar dochter prikken meteen hun veren op, maar als mama opendoet en Angela en haar dochter Sara daar met een blad vol crostini met levertjes staan vertrekken hun gezichten van teleurstelling.

‘Is hij er al?’ vraagt Angela gespannen.

‘Nee,’ antwoordt Donatella droog.

‘O, we dachten dat hij inmiddels al hier zou zijn. Hij en de Vannucci zouden vanavond aankomen.’

‘Nee hoor, we hebben nog niemand gezien,’ klinkt mama.

Angela en Sara komen ook binnen. Met een blik vol venijn kijken ze naar Giliola en haar dochter. ‘Ah, zijn jullie er ook.’

‘Net zoals jullie,’ slaat Giliola terug.

‘Wat een fijn ontspannen sfeertje,’ merk ik ironisch op. ‘Heeft iemand zin in kamillethee? Een kalmeringsmiddel? Bromide, misschien?’

‘Heb je anders wat lijm?’ vraagt Giliola. ‘Dan kunnen we eindelijk eens Angela’s mond definitief dichtplakken.’

‘Zullen we anders jouw mond meteen ook doen?’ protesteert de ander.

‘Je hoorde me wel. Ik weet dat jij rondstrooit dat ik gierig ben, oud viswijf dat je er bent.’

‘Het is toch zo. Je vroeg het aluminiumfolie terug van de cannelloni, en toen ik zei dat ik dat had weggegooid werd je boos en wilde je dat ik een nieuwe rol voor je kocht,’ bijt Angela haar toe.

‘Ah, ik geef je cannelloni en ik ben hier de krent!’

‘Ja, hè hè, die heb je gemaakt met eieren van mijn kippen, die ik je cadeau had gedaan.’

‘Wat nou cadeau!’ antwoordt Giliola, nog strijdvaardiger. ‘Je gaf ze me omdat je er te veel had en je ze anders moest weggooiën.’

Donatella staat op van tafel, haar mok thee in haar hand. ‘Ik geloof toch dat het na dit alles tijd wordt om de thee wat kracht bij te zetten.’

Klop, klop.

Dit keer staan Fiorella en Paola voor de deur, met hun beroemde snelhardende cantuccini.

Nog voordat ze hun mond hebben kunnen opendoen kapt mama hun enthousiasme al af. ‘Nee, Charles is er niet, hij is nog niet aangekomen. We weten van niks.’

Behalve de zichtbare teleurstelling werpt Fiorella me, zodra ze Angela en Giliola opmerkt, een verwijtende blik toe alsof ze wil zeggen: ‘En ik had je nog wel tien euro gegeven om mij het eerst te roepen.’

In Belvedere is opnieuw de huwelijkskoorts uitgebroken, en het zou me niets verbazen als de krantenkiosk de afgelopen vierentwintig uur alle nummers van het bruidsblad *Sposabella* heeft verkocht.

De lucht in de kamer is zwaar van oestrogenen: dochters op jacht, moeders in competitie, en wij – een mopperende weduwe, een zure oude vrijster, een meisje dat te jong moeder werd en een ‘slet’, het kwartet van het ongemak – staan te kijken naar de slachting.

Bij de vierde keer klop klop pakt mijn moegestreden moeder dreigend de deegroller op. ‘Laat mij maar even.’

Voor de deur staat tot onze verbazing niet het zoveelste koppeltje moeder-dochter, maar Vannucci, de notaris. ‘Ik ben ongewapend,’ verdedigt hij zich tegenover mama, met zijn handen in de lucht.

‘O, Vannucci, eindelijk. Het is hier net een circus, hoor. Komt u deze tijgerinnen temmen, ons lukt het niet meer.’

Geïntimideerd komt hij binnen, met de houding van iemand die liever ergens anders zou willen zijn. ‘Goedenavond, dames.’

Moeders en dochters bestoken hem met een spervuur van vragen. ‘Waar is Charles?’ ‘Stelt u hem vanavond aan ons voor?’ ‘Heeft hij al gegeten?’

Vannucci krabt zich peinzend op het hoofd. ‘Goed, ik was hier eigenlijk om mevrouw Donatella en Elisa te komen informeren dat Charles heeft besloten de erfenis te verwerpen.’

In de keuken valt een verblufte stilte. Alleen Giliola heeft de moed om na een paar tellen van ongeloof haar mond open te doen. ‘Dan is hij dus niet met u meegekomen?’

‘Hij is in Londen gebleven en heeft besloten het landgoed aan de volgende naasten te laten.’

‘Ik wist het!’ bromt mama. ‘Die keiharde Ricasoli uit Pontassieve! Nou, met dat hek dat niet meer loopt, de boiler, de schuur, het verstopte rookkanaal, moeten ze wel wat centen uitgeven, anders gaat hier alles naar de haaien.’ Met haar praktische instelling, passend bij een gouvernante, denkt ze niet aan de geknapte huwelijksdromen van de aanwezige meisjes, die nu met lange gezichten naar de grond kijken.

‘Dat spijt me. Over een paar dagen zou ik zijn formele weigering moeten ontvangen. Ik moet nu maar eens gaan. Goedenavond.’

Maar zijn hoop om stilletjes weg te komen verdampt door het konvooi van moeders dat hem naar buiten volgt, waar ze hem bestoken met vragen over het hoe en waarom achter Charles’ niet aanvaarden van de erfenis.

Ik, mama, Giada en Donatella blijven eindelijk alleen achter, in de hervonden huisvrede, maar in plaats van een sereen gevoel heb ik eerder een steek in mijn borst.

Op het moment dat ik hoorde van de hypothetische terugkeer van Charles vlogen mijn gedachten meteen naar Michael, zijn beste vriend. Zijn oudste broer George en hij kwamen altijd hier met de Bingleys, in de zomer, en Michael en ik waren heel hecht. Hij en ik hadden hetzelfde instinct voor moeilijkheden, we konden niet stilzitten en waren altijd op jacht naar een nieuw avontuur, en we sleepten de arme Carletto met ons mee op onze strooptochten.

Het klinkt misschien suf, want we zijn vijftien jaar verder, maar ik dacht dat Michael met Charles zou meekomen, net als vroeger.